

DANK VOOR LAATST...

Tack för sist...

Pieter Hoekstra

‘Nederlanders zijn een ondankbaar volk.’ Zo’n stelling is in ieder geval een veralgemenisering en generalisaties zijn volgens de regels van de logica per definitie onwaar. Dit laatste mag ik over generaliseren strikt gesproken dus ook niet stellen. Toch blijft de vraag of ons volkje nu werkelijk zo weinig tot dank geneigd is.

Het heeft zijn waarde om wel eens over de eigen grenzen heen te gaan. Voor ons was dat een aantal jaren opgaan in het Zweedse leven. In veel landen lijken mensen vaak beleefder en voorkomender dan wij als Nederlanders van elkaar gewend zijn. Als wij dat meemaken is het voor ons vaak vakantie en we hebben het gevoel dat die vriendelijke woorden voor de geld-in-het-laadje-brengende toerist zijn. Zo wordt ook de vriendelijkheid in de restaurants of winkels in Amerika door ons gemakkelijk als oppervlakkig en goedkoop afgedaan. Maar, eerlijk is eerlijk, wat is het tegelijk een genot om met een vriendelijke glimlach als klant gezien en behandeld te worden! En als het dan ook nog niets kost...

In Zweden verbaasden wij ons er aanvankelijk over dat mensen -soms weken later- ons nog bedankten voor de gezellige avond van laatst. Ja, zo wordt het dan gezegd: ‘... van laatst.’ De datum doet er niet toe, we weten immers allebei nog wanneer ‘laatst’ was. Na de verwondering van de eerste paar keer zo te worden bedankt, met een van onze kant vriendelijk gemompeld instemmend ‘insgelijks’, werden we al snel verrast door onszelf toen wij anderen begonnen te

bedanken voor de genoeglijke ontvangst van laatst. De eerste woorden in de betuiging van erkentelijkheid kunnen variëren, maar het ‘van laatst’ blijft onveranderlijk. Is dit alleen maar een vorm van beleefdheid? Nee, het is daadwerkelijk gemeend. Zweden doen gemiddeld niet aan sociaal verplichte bezoeken en een gedeelde avond is dan ook niet vanzelfsprekend. Juist daarom is het waarschijnlijk een wederzijds genoeg. Dat verdient daarom een oprecht bedankje ‘... voor laatst’.

Of Nederlanders dus ondankbaar zijn? Nee, in ieder geval niet per definitie. Misschien hebben we wel een probleem met het uiten van onze dank. Mogelijk zijn wij als volk wel wat on-handig-dankbaar. Daar valt wel wat aan te doen! Je hoeft het zelfs alleen maar onder woorden te brengen als je ook reden hebt om te danken. De organist die me feilloos (be)geleid had schrijft me terug: ‘Wat leuk om deze waardering te krijgen!’ Terwijl mijn accountant, die zichzelf goed terugverdiend had, op mijn woorden: ‘Hierbij wil ik jullie hartelijk danken voor het verzette werk. (...) Bedankt voor de zorgvuldige uitwerking.’ reageert met: ‘(...) dat gebeurt ons niet vaak, een bedankje. Dus dank je.’ De rekening heb ik met plezier betaald en mijn bedankje kostte me niets.

Dat je zoveel plezier kunt beleven aan het bedanken van mensen! Strikt gesproken is ‘bedanken’ een werkwoord en ik begin het steeds leuker te vinden.